Nevýslovne utrpení

způsobené

REVMATISMEM.

C. H. King, Water Valley, Miss.,

vyléčen

Ayer's Sarsaparillou.

"Po pět roků trpěl jsem nevýslovně revmatismem ve svalstvu. Zkusil jsem každý známý lék, radil se s nejlepšími lékaři, navštívil jsem třikrát lázně v Hot Springs, Ark., stráviv tam vyjma [illegible] přes tisíc dolarů, bylo mně však pouze dočasné úlevou. Zhubnul jsem tou měrou, že jsem vážil pouhých devadesát tři liber, moje levé rámě i ruka byly zbaveny své původní formy následkem [illegible]

svalstva. Nemohl jsem se obléci bez cizí pomoci a pohyboval mé údo se s největším namaháním. Chuť k jídlu jsem úplně ztratil a lékaři mne ujistili, že žíti nemohu. Bolesti v některých okamžicích byly tak hrozné, že jsem úlevy nabyl pouze vstřikováním morfia. Údy měl jsem zanícené v kříži, [illegible], kotníkách, avšak úleva jimi způsobená byla pouze dočasná. Když jsem již zkusil téměř vše, trpě nejhroznějšími mukami, počal jsem užívati AYER'S SARSAPARILLU. Během dvou měsíců počal jsem choditi bez hole. Ve třech měsících počaly údy moje nabývati síly a během jednoho roku byl jsem vyléčen. Váha moje byla zvýšena na 165 liber a jsem přítomně schopen zastávati celodenní práci jakožto kovář železniční.

AYER'S,

JEDINÁ SVĚTOVÁ SARSAPARILLA.

AYEROVY PILULKY léčí bolení hlavy.

KUPTE SI

PŘEPLAVNI LÍSTKY

DO ANEBO Z ČECH

za nejlevnější ceny od

J. J. Havelky

vrchního přeplavního jednatele.

Písárna otevřena v neděli od 8. do 11 h. ráno

Adresa poštovní: **J. J Havelka,**
144 E. Van Buren st.
Chicago, Ills.
Lake Shore & Michigan Southern,
R. R Depot Room 84

Dráha s pohovkovými vozy

DO TEXAS.

THE MKT AND
MISSOURI, KANSAS & TEXAS RAILWAY.

Wagnerovy Buffetové Spací Vozy

A

VOLNÉ POHOVKOVE VOZY

na všech vlakách.

Nejlepší dráha do všech míst

Kansas, Indianském území, Texasu,

Mexiku a na Tichomořském pobřeží

Jde přímo do

Denison, Sherman, Greenville, Dallas, Ft. Worth, Hillsboro, Waxahachie, Waco, Temple, Belton, Taylor, Gainesville, Lockhart, Henrietta, San Marcos, La Grange, Denton, Alvarado,

HOUSTON, GALVESTON, AUSTIN A SAN ANTONIO.

Joseph F. Palík jednatel MUTUAL LIFE, pojišťující na život společnosti v New Yorku. Jednatel pro státy Iowu a Nebrasku. Hlaste se neb dopište na Joseph F. Palík, North Bend, Neb. 12tf

— Cyklon v St. Souisu za 25 centů. Čtěte ohlášku na jiném místě.

"Jenerál" Jonas.

Povídka. Pro Pokrok Západu napsal Dr. J. L. Hrdina.

Na odřené, nízké lavičce, naproti Černínským kasárnám, usadila se nesměle venkovská matička. Velký pověšaný košík postavila vedle sebe, šeptala se zdvořile dvou na blízku stojících výrostků, smí li se tu sedět, a když přisvědčili, dosedla bezstarostně na lavičku. Urovnala — už tak se zvyku — dlaní vlasy hladce přičísnuté, hezky již prokvětalé, posunula malý černý šátek na hlavě k čelu, velký "angorový" vlňák, jejž dříve nesla přes košík přehozený, složila a urovnala přes kolena, mimovolně sepjala staré, vedrem opálené, prací vyhublé ruce na klíně a se slabým povzdechem zadívala se na ohromné kasárny Černínské.

Přišla za synem.

Je tu vojákem, u dělostřelců. Přišla ho navštívit.

Přijela ráno vlakem. V Praze se nevyzná dobře, a v domění, že jde od nádraží na kamenný most, šla pořád, až přišla chudinka na konec Karlína. Odtud musila zase zpět a raději se každou chvíli ptala, než aby zase zabloudila. Před chvílí přišla. Prosila ty vojáky, již jsou na stráži ve bráně kasáren, aby jí pověděli, kde by nalezla svého syna. Jmenuje se tak a tak a je u dělostřelců. Pokrčili rameny. Právě prý je přehlídka koní a z dělostřelců nesmí nikdo ven. Až později — takhle po jedenácté hodině.

Venkovanka poděkovala, přendala košík z rky na ruku a že právě v blízké Lorettě vyzváněli na mši, vzpoměla si, že je dnes neděle a šla do kostela. Lidu už tady nabito, musila státi celou hodinu, než bylo po mši, a než mohla zase ven. Proto tak úzkostlivě ptala se venku těch výrostků, smí-li se tu seděti na té odřené lavičce, kam už se usadila. A sepjala ruce, na klíně spočinula a zadívala se na kasárny. Slýchávala, že to budova ohromná, ale že by byla tak velikou, nikdy si nepředstavovala. Čtyry poschodí, v každém poschopí devětadvacet oken daleko od sebe vzdálených, — s přízemkem skoro půl druhého sta těch oken v průčelí.

Tu a tam z oken vyloženi vojáci různých uniforem, v čepicích, bez čepic, v kabátech, bez kabátu, jeden zamlkle díval se kamsi přes Prahu, druhý si pokuřoval a pátral, není li tu na náměstí nikdo z jeho příbuzných neb známých, třetí cídil na odpůldne přasky a při tom v taktu prozpěvoval si nějakou vojenskou píseň, opět jiný pokřikoval na děvčata kolem jdoucí. Nyní spustila vojenská hřmotná hudba. Hudebníci cvičili se při otevřených oknech.

Stařena pozorovala vše mlčky. Od okna k oknu těkaly její oči. Zda-li pak někde tak dívá se v té chvíli její syn? Z kterého okna? — Ani neví, že matka dnes přijede. Zda-li pak by ji poznal z té dálky? —

Po rozsáhlém vypískovaném prostranství před kasárnami procházeli se důstojníci neb stáli v kruhu před samými vraty kasáren, bavili se, smáli se — bylo po prvním, — a skulinou v bráně bylo viděti do nádvoří kasárny, kde míhaly se koně v klusu za sebou, kde ozývaly se povely, křiky, klení. V nádvoří či v průjezdě brány kasáren zahlaholila polní trubka, vojenský signál, pak vyšel trubač ven a týž hlas zamířil prostranstvím před kasárnami.

"Prosím vás, hoši, co pak to znamená?" ptala se venkovanka několika výrostků, již nedaleko lavičky hráli o krejcary.

"Hlava — orel."

"Co má kde znamenat?"

"Jak ten voják vytruboval. Snad už se smí do kasáren?"

"My neznáme vojenské signály. Tahle jde "jenerál" ten vám to poví."

A hráli dál.

Venkovanka pohlédla na človíčka, jejž hoši označili jmenem "generál", ale až jenerála jakživa neviděla, přece ihned se domyslila, že jenerál takhle nevyhlíží.

Vyhublý, shrbený mužík, vlasy a vousy jako mech sv. Jana, černé olaštěné spodky ve vysokých nevyleštěných botách, na těle odřenou modrou dragounskou blůzu a na hlavě rozčechraný promaštěný cilinder, jenž proti slunci hrál barvu do zelena. Ruce na zádech složeny a mezi dlouhými hubenými prsty držel malý závitek — nůžky s břitvou a dlouhý hřeben s vylámanými zuby, což vše čouhalo z oprýskaného rozlámaného plátna voskovaného. Stanul. Chvíli se díval hněvivě na výrostky, rty jeho se pohybovaly, vousy se ježily, zakoulel očima. — —

"Jenerál! — vy chaso spustlá, vy budete pokřikovat na starého člověka? Jenerál! — kdybych věděl, který z vás to řekl, krk bych mu zakroutil. Tady jdou lidé z kostela a tací nezdarové tu tropí neplechy. Zda-li pak jste byli dnes na slově božím? Nebyli. To vím. Ale tady kouřit, hrát o krejcary a přezdívat starým lidem — — O, vy se mi budete ještě smát?"

A hrozivě pokročil k nim. Ti nečekali. Honem sebrali roskutálené peníze a sásky po zemi, křovím prodrali se do kamenité vymlete cesty proti Loretě a jako by je rozfouknul, zmizeli za kapucínským klášterem.

Dědek si odplivnul a spokojeně se usmál.

"Já vás naučím! Bylo jich osm, výrostkové silní jak valaši a utekli přede mnou. Já říkám, jen rázně na tu chásku."

Domníval se, že je zaplašil jediným krokem svým, ale nebylo tomu tak. Hráči se rozprchli proto, že od loubí tíhnul sem policajt, byv přilákán povykem "jenerála."

"Chasa nevzdělaná!" udělal si a usedl na lavici vedle venkovanky, položiv "řemeslo" vedle sebe. Ještě chvíli huboval, pak se obrátil ku své sousedce.

"Přišla jste z venkova, matko?"

"Ano."

"To já už poznám. Čiší z vás takový zdravý, svěží vzduch—zcela jiný, než ten pražský." A díval se při tom na veliký, bílým ubrouskem ovázaný košík. "Kam pak jdete? — že se tak ptám. —"

"Za synem, — je tady v černínských kasárnách."

"Tak, tak. Nejspíše u myslivců!"

"Ne, u dělostřelců. Ale nechtějí mne k němu pustit do kasáren, vojáci prý mají nějakou přehlídku koní."

"Ano, honí to tam po nádvoří. Tady se nemohu dočkat a už jsem tam byl třikrát. Já totiž smím do kasárem, kdy chci, — jako jenerál. Jsem objednán k některým vojákům, abych je oholil nebo ostříhal, a nemohu se dočkat, až bude po přehlídce koní. Pomalu jedenáct hodin a já dosud nesnídal — a nevím, budu-li dnes obědvat. Opravdu. Včera přišli vojáci pozdě večer ze cvičení, na moje řemeslo nebylo už vidět, a já za to dnes nesnídal. Dva, tři krejcary za holení, — to víte, jak to chodí mezi vojáky. Ale pět vojáků přece mi sežene na snídaní. A srovna na dnes — srovna dnes musilo se státi, že jsem dosud neměl v ústech. No, snad budu mít za to lepší oběd."

Venkovanka upřeně se dívala na toho blázna, jenž dost rozumně mluvil. Šaty na sobě jak blázen, ale řeč jeho bodala v duši. Každé slovo bylo tak upřímné, srdečné. Shýbla se, rozvázala ubrousek,vzala s vrchu košíku několik koláčků a podala mu je dobrácky. "Zakousněte, máte-li na to zuby. Ale jsou jen tak jednoduchy, venkovské."

"Oh, zaplať pánbůh! — venkovské, venkovské! Ta vůně! To je něco jiného, než ty padělané boží dárky v městě. Ta vůně mne upomíná na venkov, na mladá leta, — na domov —"

Déle to nevydržel. Přestal mluvit, vzpomínat a chválit a jedl hltavě, — jen hlavou kýval. Až jí bylo líto toho člověka.

"A to jste živ jen takhle? — od vojáků?"

Mlčky přisvědčil.

"Ubohý člověče!" Jakživa slýchala, že sto vojáků dohromady neuživí ani pěnkavu.

Asi šest těch koláčků mu darovala, ale než povázala zase košík, jen se po nich zaprášilo.

"Jestli taky můj Vojtíšek dnes od rána ničeho nejedl!" povzdychla si venkovanka.

"Jak se jmenuje váš syn?"

"Vojtěch, — příjmením Lipan."

"Toho neznám."

"Slouží druhý rok—"

"Který pak by to byl?"

"Je u třetí batterie—"

"To ovšem. Tam jich mám jen asi šest, jež holím jednou týdně. To jsou tak ti bohatší synkové, ti se dají holit, — druzí se holí sami společnou břitvou."

"Zdali pak už se smí do kasáren?" ptala se netrpělivě.

"Já se zeptám v bráně."

A vstal a sebral své náčiní, jediný zdroj živobytí, zamířil ku bráně kasáren. Chvíli tam hovořil s vojáky, již seděli na druhé žluté lavici u vrat, a když se dozvěděl, co zvěděti chtěl, šel zpět.

"Ani za hodinu nebude přehlídka odbyta. Váš syn nemá koně, není u přehlídky, ale dokud je plukovník v kasárnách, bojí se stráž koho vpustiti. A taky by se nikdo neprodral řetězem důstojníků v průjezdě. Jak povídám, tak někdy v poledne se ta paráda skončí. A já nebudu obědvat . . . . . . Už to tak dopadne."

"Ale ti, co nemají koně a nejsou u přehlídky, snad se mohou najíst?"

"Ani pomyšlení. Menáž se vydává pro všecky a stejnou chvíli."

"Chudinka, ten můj hoch! Dnes neděle, každý žebrák má lepší sousto a ten můj hoch snad od rána neměl v ústech. A já mu tolik toho přinesla, — koláče, dvě kuřátka pečená, jahody z naší zahrady, a to tady všecko na slunci okorá v košíku. Jestli by tam nemohli člověka vpustit, k dítěti!"

"Nepustí, — to já znám."

"Aspoň některý voják mohl by mu vyříditi, že tu naň čekám, ráda bych od cesty zaplatila."

Stařec se zvedl z lavice. "Víte, co? Já tam dojdu k vašemu vojákovi. Já smí mjít všude, i do kanceláře. Tak co mu mám vyřídit?"

"Že jsem ráno přijela, že tu čekám a do kasáren že nesmím. Aby tedy přišel sem sám. A počkejte, prosím vás, — když už tam jdéte, vezměte tam něco tomu hochovi, aby mi ubylo." A honem rozvázala košík. "Všecko byste nepobral, ale tuhle několik koláčků, oplatky — řekněte, že je pekla tetička Anežka. A tuhle to kuřátko a skrojek domácího chleba, tak. A řekněte, co toho mám ještě v košíku, aby tím tedy nešetřil. Jen když něčeho zatím ochutná. A co nesní, ať dá kamarádovi, kterého má rád. A počkejte ještě. Abych na vás nezapoměla."

Vykasala vrchní polohedvábnou sukni, roztočila tkaničku, jíž byla kapsa zavázána, vyňala sbalený šátek, podržela zatím tkaničku mezi rty, rozvázala cíp šátku a mezi zlatníky, pomačkanými bankovkami a drobnymi penězy vzala několik stříbrňáčků a dala je "jenerálovi."

"Abyste měl na oběd. Dopoledne bez toho už ničeho nevyděláte."

Tak srdečně, mlčky jen podíval se na tu dobráckou ženu, rty se mu sevřely, zakýval hlavou a šel do kasáren.

(Pokračování.)

Adresát

spolků Česko-Slovanské Dělnické Podpor. Jednoty pro severozápadní státy: Minnesota, Iowa, Wisconsin, Nebraska a obě Dakoty

Hlavní Jednota v Montgomery, Minn.

odbývá své schůze každou čtvrtou sobotu v měsíci v síni F. V. Staňka o 8 hodině večer. Velkopředseda, Vojtěch J. Fiala [illegible] — Velkotajemník, F. V. Staněk. — Velkoúčetník, Jan Novotný — Velkopokladník, Vác. Fořtík.

Čislo I. v Montgomery, Minn.

odbývá své schůze každou čtvrtou neděli v měsíci. Předseda: Jos. Kostecal. — Tajemník: V. Štěpán v Lexington. — Účetník: Jan Novotný, Montgomery, Minn.

Čislo III. v St. Paul, Minn.

odbývá své schůze každou třetí středu v měsíci. Předseda: F. A. Koch; tajemník, Frank Skok, [illegible] W. 7th st., St. Paul, Minn.; účetník, Frank Bělka.

Čislo IV. v Minneapolis

odbývá své schůze každou čtvrtou neděli v měsíci v síni č. 34, Washington Hall, Washington Ave. S. Předseda, Fr. Jindra; tajemník, Josef Straka; účetník, F. Kolanda.

Čislo V. v Nové Praze, Minn.

odbývá své schůze každou čtvrtou neděli v měsíci. Předseda Frant. Suchomel, tajemník F. J. Novotný, účetník Jan Jelínek. New Prague Minn.

Čis. VI. v Hayward, Minn.

odbývá své schůze první neděli v měsíci. Předseda, Josef Křikava. Dozorce, Anton Šaman. Tajemník, Vojtěch Pacovský, Glenville, Minn. Účetník, Fr. Beišan. Pokladník, Karel Funfar.

Nová Třeboň, č. VII. v Minn.

odbývá své schůze každou 4. neděli v měsíci. Předseda Jan Klejn, tajemník Jan Jindra, Kilkeny, LeSueur Co., Minn., účetník Mat. Turek pokladník Jan M. Klein.

I. Českoslov. spol. v Denver, Colo.,

odbývá schůze každou druhou a čtvrtou středu v měsíci v místnosti p. R. Steinke, 1549 Larimer St. Předseda, J. L. Příbyl, Globeville, Colo.— Zap. tajemník, Josef Drtina, 3750 Franklin St., Denver, Colo. Knihovník, Ant. Kotrč, 2721 Market St., Denver, Colo.

AUGUST PAPEŽ

— vlastní —

HOSTINEC PRVÉ TŘÍDY

(tak zv. So. Omaha Headquarter.)

na rohu 26. a N ulic v So. Omaze.

Krajané, kteří za jakoukoliv záležitostí So. Omahu navštíví, nechť neopomenou hostinec tento navštíviti a řízným mokem a chutným zákuskem se posilniti. 5-1r

Navštívíte Omahu?

Jest-li ano, neopomeňte zastaviti se u prostřed Prahy u starého známého

J. Ondráčka,

1332 již. 13. ul.

který má pro vás vždy nejlepší Omažský ágr, importované kořalky i vína všeho druhu, jakož i dobré doutníky.

Moje importovaná gránská jest jediná toho druhu ve městě

Zastavte se u mně a přesvědčte se 41..1r

ZÁZRAČNÉ!!

praví každý, jenž navštíví

BEROUN

a vidí zdokonalení učiněné

V JEDNOM ROCE.

Osadníci přicházejí ze všech stran. Nalezá se tu místo pro

STARÉ

mladé, ženaté a svobodné muže. Ve skutečnosti každý může si tu pořditi

DOMOV

kdo si jej přeje. Dopište si o mapy a cirkuláře. Budou vám zaslány zdarma. Adresujte:

James Kluzáka,
713 Pioneer Press Bldg,
ST. PAUL, MINN.
aneb na
HOPEWELL CLARKE,
pos. komisař St. P. & D. R.R.,
St. Paul, Minn.